

Kapitola č. 5: Doma

Dny plynuly a Lara se nadarmo snažila najít jakoukoli stopu, která by je přivedla ke Karlovi, nebo alespoň k jeho činnosti. Obvolávala všechny možné lidi, o kterých si myslela, že by jí mohli poskytnout nějaké informace, ale ani jeden jí nebyl schopný pomoci. Byla z toho už tak naštvaná, že přenášela svou nervozitu na celé okolí. Jediný, kdo proti jejímu vzteku zůstal imunní, byl kupodivu Zip.

"Laro?"

Otočila se a změřila si ho pohledem, který vyzařoval jen jednu myšlenku : *Koukej, ať je to něco důležitého, jinak si brzy přivoníš ke hřbitovnímu kvítí...zespoda.* "Ano?"

"Možná, že je to blbost, ale našel jsem něco, co by nám mohlo trochu pomoci..."

"Dobře, ale rychle. A pokud to opravdu blbost je, tak si mě nepřej," zavrčela.

Odkráčela k počítači a Zip mezitím zamumlal směrem k Winstonovi, "Dost nechápu, proč jediný, kdo to neodnáší, je její boxovací pytel." Starší muž jen smutně pokýval hlavou.

"Aspoň, že naše lady projevuje nějaké známky života..." zamrkal.

"Já to slyšela!" štěkla na ně Lara z vedlejší místnosti.

Zip uznale kývl. "Ta má uši jak rys, být tebou bych ji moc nedráždil...nechci skončit jako karbanátek."

"A tohle jsem slyšela taky!"

"Jasně. Tak podívej..." říkal, mezitím co hledal ve složkách na svém počítači, "našel jsem tohle. Něco údajně spojené s Nephilim, pocházející z..."

"...Egypta..." dořekla tiše, sledujíc fotografii, co se mezitím objevila na obrazovce. Malý disk, velký akorát tak do dlaně, vypadající hodně staře, ovšem, nebylo u něj možné přesně odhadnout, kdy byl vyroben. A byla na něm mapka jakési kobky. *Egypt. Z celého světa jen tam ne! Tam ne...*

Zip povytáhl obočí. "Tedy, Laro, sice máš normálně dobrý úsudek, ale tady ses netrefila. Jasně, asi ti to připomíná nějakou z těch hrobek, když jsou koneckonců všechny stejné..." Lara se už už nadechovala, aby ho odkázala do patřičných mezí, takže rychle dodal, "...ale tohle není Egypt. Ne, je to nějaké místo v Turecku."

"Překvapivě."

"Asi jo...a abych nezapomněl; dneska volal ten tvůj Trent, že už je venku z nemocnice a měl by přijet zítra." Řekl a Lara by mohla přísahat, že na ni spiklenecky mrkl. *Snažil se jí snad něco naznačit?!*

"Díky. Winstone? Připravil bys prosím pokoj v druhém patře u kraje, ten za tím brněním, co má pokřivenou přilbu?"

"Jistě...moment! Ted' si vzpomínám, ta přilba byla ještě včera v normálním stavu!" poznamenal s přísným výrazem Winston, když viděl, jak se na sebe Zip s Larou rozpačitě dívají a nasazují své pracně natrénované výrazy já-to-nebyl. "Může mi prosím jeden z vás vysvětlit, co se s ní stalo?"

Zatímco Zip mumlal něco o paranormálních jevech a optických klamech, Lara vytrousila pár slov. "Mno...ono to asi bude...ta přilba tak nějak narazila do zdi, víš?"

"Do zdi?! Pane bože!" zhrozil se Winston.

To už se do toho vložil Zip. "Nó, ona totiž neměla narazit do zdi..."

"A kam tedy? Co bylo určeným cílem?!"

"Já..."

"Chcete mi tím říct, že jste vzácnou přilbu ze středověku, která byla dědictvím Croftovy rodiny už nevím odkdy, že jste ji použili ke smrtící vybíjení?!"

"Mno...tak nějak..."

"A já se domníval, že ty i Lara jste už z puberty venku!" zamračil se Winston.

"Jestli bych mohla něco podotknout, tak on rozhodně ještě venku z puberty není!" neudržela se už Lara.

"To mluvíš ke mně, k vyspělému, inteligentnímu džentlmenovi?" ohradil se zdvořilým tónem Zip.

Starší muž si jen povzdechl. "Jak malé děti..."

"Vidíš?! Jsi jak malé dítě!"

"Ty ale taky!"

"To netřeba konzultovat!"

"Tak až se panstvo dohodne na tom, kdo je vlastně dítě, a já vám garantuju, že ani jeden z vás ještě duševně dospělý není, tak se přijďte najíst, jdu připravit oběd!" zavolal za nimi ještě Winston, než odešel do kuchyně.

Po pár minutách se Lara a Zip konečně dohodli, že oni jsou normální, jen Winston že je staromódní a ukončili svůj rozhovor. Takže se rozhodli, že by už bylo dobré nenechat Winstona a oběd dále čekat a sešli dolů. Ovšem, jejich staromódní přítel nebyl v dohledu.

"Winstone?"

Jeho hlas přicházel z kuchyně, ale ještě trochu ztlumeně. "Zůstaň, kde jsi! Rozumíš?!"

"Proč? Co se děje?!"

Ale to už se Winston objevil, nesl na stůl talíř zeleniny. "Byl jsem v ledničce a vzpomněl jsem si na tvůj starý dobrý trik, který jsi praktikovala pokaždé, když jsem se ti snažil nabídnout čaj. Věř mi, nebylo to nic příjemného. Navíc, ten čaj pak vždy vychladl."

Lara obrátila oči v sloup. "Ale to přece bylo dávno...". Pak se ďábelsky zašklebila a dodala, "Ale uvažovala jsem o tom, že bych ti tam postavila malou knihovničku a křeslo, kdyby náhodou..."

"Ani náhodou! Když už, tak bych tam spíš uvítal zimní výbavu, jako teplou bundu a rukavice. A už si sedněte, nebo vám to vystydne."

Zip s Larou poslechli a dali se do jídla. Ona ještě pošeptala Zipovi, tak, aby to jejich společník neslyšel, "Docela mě mrzí, že jsem proměškala šanci, jak vidět Winstona v kulichu...představ si to..."

A Winston se hrozně divil, proč se Zip najednou málem zadusil svým řízkem.